

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

La sinceritat... monàrquica

Quan tothom havia llegit a la Premsa que la qüestió dels nomenaments de governadors quedava, per fi, resolta a base d'una mútua abnegació per part dels components del govern, una nota oficiosa assabentava l'opinió pública de les etiquetes polítiques que classificaven els nous governadors: tants bugallistes, tants ciervistes, tants romanonistes, tants regionalistes... Ni un sol dels ministres de l'actual dictadura tingué el pudor d'amagar que s'havia preocupat de nomenar-se el màxim de governadors destinats a llurs feus polítics. Romanones els destinà a la Mancha i Andalusia, Bugallal els envià a Galícia, Cierva a Llevant, Ventosa (Cambó) a Catalunya i la Rioja...

Després d'aquesta cinica repartició dels baluards polítics que representen els governs civils per emparar el caciquisme i afavorir els candidats oficials, l'almirall Aznar diu, per "ràdio", que el govern es proposa de fer unes eleccions molt sinceres, i crida els nous governadors i els manifesta solemnement que s'han de desviure per assegurar el triomf de la sinceritat.

Naturalment, els governants solen tenir un lèxic per al públic, i un altre lèxic en la intimitat. El discurs als governadors era un discurs de cara al poble, un discurs de protocol fet per quedar bé amb la bandera governamental de la sinceritat. Ens imaginem que després de l'acte protocolari, el bon almirall devia agafar els governadors pel seu compte, i a cau d'orella els devia dir:

—Bé; tot això que he dit són falòrnies. A treballar pel vostre partit respectiu, que el temps apressa i estem fent tard. La nostra divisa és la següent, no ho oblideu mai: "Sinceritat i monarquia", que és el mateix que dir: "sinceritat rabiosament monàrquica".

Nosaltres hauríem preferit que, en comptes de retre culte a la farsa política, patri-moni repugnant del vell règim, l'almirall Aznar hagués parlat al poble amb el mateix lèxic de la intimitat, bo i confessant clarament els propòsits de la tercera dictadura. Afortunadament, ningú no creu que l'actual dictadura, patrocinada pel gran Cambó, arribi a fer les eleccions, legislatives, i tothom està d'acord a convenir que el vaixell de l'almirall toparà, de cara al naufragi, en els mateixos esculls que motivaren l'enfonsada de la dictadura Berenguer. Tard o d'hora, i

més aviat d'hora que tard, ha de venir l'única solució que ens interessa com a ciutadans i com a catalans. Com més resisteixi la vella barca del règim, més estrepitosa serà la seva enfonsada el dia que la gran lògica de la història torpedegi definitivament la caravella del règim amb la seva sinistra càrrega de paràsits, cacs, reaccionaris imperialistes i sabres ambiciosos...

DOMÈNEC DE BELLMUNT

INTENCIONS

REMINISCÈNCIES de la PICARESCA

Damunt la taula de treball, entre els llibres arribats darrerament, entre els papers i les quartilles, hi ha un fascicle. L'ha dut, junt amb altra correspondència, el carter, aquest matí. Ara és damunt la taula, entre llibres nous i quartilles blanques.

Aquest fascicle té unes cobertes grises i un dibuix — un apunt a la ploma, segurament de l'autor, perquè és signat amb les inicials P. B. — que representa l'entrada del monestir de Poblet.

Aquest fascicle té trenta-dues pàgines, és imprès a Tarragona, el present any, en la impremta de Josep Pijoan, i es titula "La verdad acerca de la busca del tesoro de Poblet".

Aquest fascicle té un subtítol prometedor: "La Dictadura pintoresca".

Aquest fascicle el signa el senyor "Pedro Barragan, ex-secretario de la Comisión de monumentos de Tarragona".

Pere Barragan és un escriptor agut, àgil, elegant. I un senyor — tot un senyor — d'una gran simpatia personal.

En aquest fascicle conta Pere Barragan — d'una manera esplèndida i amb una ironia de bon to: l'home superior que es burla de la bestiesa aliena — una aventura dels temps magnífics de la dictadura de Primo de Rivera.

Es una aventura, absurda, sense cap ni peus — com totes les de la Dictadura — que fa pensar en els bons temps, en els millors temps de la Picaresca. Quin tema, el d'aquesta aventura, per a Solórzano, Mateo Alemán, Hurtado de Mendoza — si és veritablement Hurtado de Mendoza l'autor de Lázaro de Tormes —, Quevedo, el Quevedo de la Vida del buscón, etc., etc.

De totes maneres, no ens podem pas queixar de com l'ha tractat Pere Barragan. De totes maneres, agràim-li a Pere Barragan la descoberta de l'aventura, que té una gràcia i una comicitat definitives i que acusa en els seus personatges una ignorància absoluta i una cobdícia d'un grotesc pujat de to. L'autor d'aquest fascicle, abans de refe-

rir-nos l'aventura, dirigeix dos paraules al lector. I ens diu que "a los hombres de la Dictadura les sucedió con el poder absoluto lo que a los nuevos ricos con el dinero: que por falta de costumbre de poseerlo no sabian qué hacer con él. Por ello cayeron en trances de una comicidad verdaderamente deliciosa y se precipitaron en un insondable abismo de extravagancias y de excentricidades grotescas".

Sí, senyor: el pitjor pecat de la Dictadura fou aquest de les extravagàncies i les excentricitats grotesques. I les extravagàncies i les excentricitats grotesques no són més que una cosa: estupidesa. La Dictadura fou, per essència i potència, estúpida.

Llegim — llegiu — el fascicle en què Pere Barragan conta l'extraordinària aventura del tresor de Poblet. En l'aventura hi prenen part personatges de totes categories: l'expolicia Ramon Carbonell — que li diu a

l'autor del fascicle: "Yo estoy en combinación con un alemán, que es un tío que ha inventado un aparato, por medio del cual, donde él lo pone, y hay alguna cantidad de metal, lo anuncia inmediatamente. ¡Nada, y que no falla!... ¡no falla! ¡Mire usted que es lo grande! —; el general Maximilià Soler, governador civil de Tarragona durant la Dictadura; el senyor Pujol, arquitecte de Construccions civils del Ministeri d'Instrucció Pública; el senyor Milà i Camps, ex-empresari de "toros", ex-president de la Diputació i actual comte de Montseny; el senyor Carles Montañés; Pere Violet, caporal de mossos de l'esquadra, i el capità general de la regió, D. Emili Barrera Luyando. Ah, i l'alemany, Otto Ebert, inventor de l'aparell per a descobrir tresors.

I és que a Poblet hi ha un tresor. Però això mereix capítol apart.

Lluís CAPDEVILA

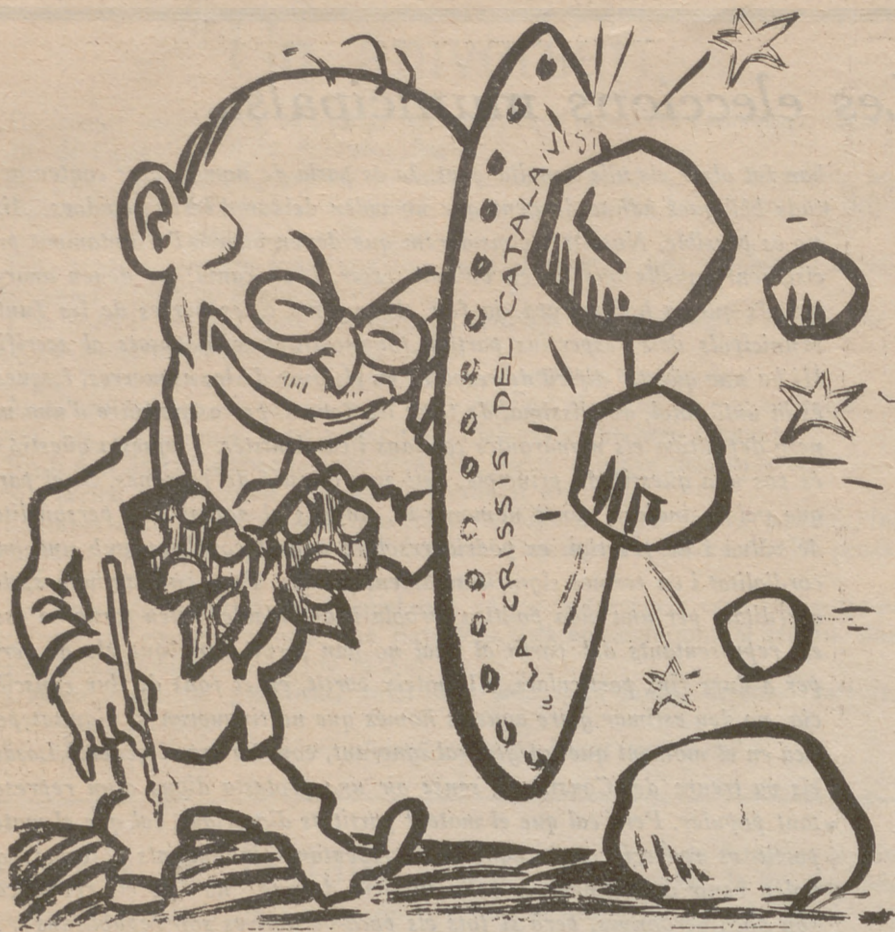
La política de Cambó

—Com que aquests aires tan alts curteixen molt la pell, ja em poden dir el que vulguin.

¿Es cert que a Sabadell Acció Catalana i la Lliga van d'acord?

Caldria aclarir-ho, perquè la cosa és greu.

Amb la Lliga cap bon català, cap català digne, no pot estar-hi d'acord.

Gabriel Alomar...

...o l'home que sap aguantar els cops.

Espurnes de la setmana

Raquel Meller ha passat per Barcelona. No hem d'oblidar que aquesta "coupletista" envellida va dir als periodistes de Nova York que Blasco Ibáñez no tenia cap mena de prestigi a Espanya i que el seu formidable pamphlet contra la Dictadura i els seus veritables mantenedors era obra de l'enveja i pagada pels enemics d'Espanya. No podem pas oblidar que Francisca Màrquez, que així es diu la Raquel, va viure molts anys a Barcelona i que els seus començaments no foren pas tan brillants com semblen...

Cal tenir en compte que Barcelona i Catalunya deuen votar com a representants d'elles al Municipi els reclusos i els exiliats. Es un deure el donar-los les representacions municipals, perquè el Municipi és la veritable representació popular, i cal que ells hi vagin amb la digna austeritat de la conducta política demostrada.

Sembla que, per fi, els accionistes dretistes de "El Sol" i "La Voz" han guanyat, i volen fer dels dos magnífics diaris liberals dos òrgans anodins de liberalisme monàrquic i fracassat. Però els diaris no són pas la capçalera, sinó l'esperit que els donen els que els escriuen; i en aquest cas, allà on vagin les redaccions d'"El Sol" i "La Voz", hi haurà els lectors d'aquestes publicacions actuals.

Hem dit que l'any 1931 era l'any de la República. Falten nou mesos, encara, per acabar-se l'any. Cal confiar.

L'estabilització? Ja heu llegit un periòdic que circula de mà en mà? Llegiu-lo! En ell contem el negoci que és l'estabilització i perquè és ministre de Finances En Ventosa i Calvell; ministre d'Estat, En Romanones i... i... i... No podem dir res més.

Santa Coloma de Farnés ha estat, sempre, un districte republicà. En aquesta hora en què el seu representant s'ha donat en cos i ànima a la monarquia, no li donaran una lliço duent als municipis del districte una forta majoria republicana?

Diuen que no passa res? Innocents? Es pensen que no passa res, perquè no hi ha vagues generals, moviments revolucionaris, crits als carrers i escàndols a les cantonades! Que n'estan, d'equivocats, tots ells! Passa, ara, més que fa tres mesos! Ja ho sentireu a dir. Nosaltres tenim confiança en el futur!

L'arribada de Francesc Macià a Borges

Blanques va evidenciar, d'una manera clara, que aquell poble ha estat fidel a qui es mantingué en la més alta dignitat política i representativa.

Que hi provi d'anar aquell conde de Almenara Alta, amic íntim de l'Ors, del putrefacte "Xènius", a prendre-li la representació política de tota la vida! Que ho provi!

Un acudit d'actualitat.

Massip (periodista).—Sou republicà i socialista.

Mossèn Cardó.—No. Sóc republicà i socialista.

Masip.—Ah! Em pensava que havieu dit que éreu republicà i socialista.

"La Razón", "òrgue" de la "Unión Patriótica", ha estat traspasada als Sindicats Lliures.

No calen comentaris.

Ara resulta que l'Estelrich és l'home més important del món. Si la Conferència del Desarmament se celebra a Barcelona, serà per ell. Es a dir, que si es desplacen 32.000 persones cap a Barcelona, ho deurem a l'activitat del jove Estelrich. No troben que ja bandarreja massa, aquest home que ha estat alhora director d'un "òrgue" albista i secretari d'En Cambó? Trobem que ja hauríem de posar-lo una mica al descobert, a veure si és clar o tèrbol el que duu a la malleta.

A hores d'ara, ja comencen a no fer gaire cas d'En Cambó. Celebrem que el poble vagi deixant d'ésser tan pallús.

Ja heu sentit parlar d'eleccions municipals.

Però les eleccions municipals han d'ésser un símptoma de la voluntat nacional.

Nosaltres compremem que hi ha unions que serien confusions; però cal cercar el mitjà més pràctic i tàctic per a evitar de donar al públic un panorama de desfeta espiritual.

Cal que els noms que omplien les candidatures municipals siguin, a més de persones veritablement honestes, representants d'un estat d'opinió latent.

En això ha d'haver-hi una integritat total, plena, magna.

La Conferència d'Esquerrers se celebrarà aquesta setmana. Tot Catalunya està pendent d'aquest acte polític que unificarà, d'u-

na manera àmplia i total, els elements disgregats i parcials del republicanisme català i federal.

Nosaltres no som pas d'aquells catalans càndids que voldrien la unió de totes les branques del catalanisme. Nosaltres ens contornem amb què s'agermanin d'una faiso certa les esquerres catalanes.

Amb la delegació del "Partit Centre Constitucional", o sigui la "Lliga Regionalista", nosaltres no podem pas anar-hi. Som republicans, i no creiem que sigui possible la solució del problema català dins del règim actual.

Sembla mentida! Han passat vuit anys del Cop d'Estat, i tornen a governar aquells que foren trets del Govern a fum de sabatots i que foren processats pel Dictador!

Una veritat:

Qualsevol moment donat pot succeir quelcom de transcendental.

Marcel·lí Domingo és a París. També hi és Nicolau d'Olwer. També hi és Indaleci Prieto. També hi és el comandant Franco. També hi és el general Queipo de Llano. També hi és Casimir Giralt. També hi és Lluís Companys. També hi és Piera i Tomas. També hi és Jover. També hi és Carrasco i Formiguera. També hi és Martínez Barrios.

Això vol dir normalitat.

A la presó hi ha Niceto Alcalá Zamora. També hi és Fernando de los Ríos. També hi és Galarza. També hi és Largo Caballero. També hi és José Escudero.

Això vol dir normalitat.

Un amic nostre ens escriu des de Mendoza (República Argentina) i ens diu que no creu de cap manera que tornin a ésser mi-

nistres el comte de Romanones i el García Prieto. I que suposa que això és una facciosa de les agències telegràfiques.

Li hem hagut d'escriure dient que era certa la notícia.

CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Per haver faitat al que disposen els Estatuts pels quals es regeix el "Centre Català" de Castelló d'Empúries, acceptant el càrrec de regidor governatiu, càrrec del qual en foren desposseïts altres senyors per llur actuació oposada a l'actuació dictatorial del cacic Garrigolas, els socis Carles Fages de Climent i Isidre Serra i Moner han estat expulsats de dita Societat.

B. P. B. — En torn de publicació.

E. M. C. — Us diem el mateix.

C. A. — No té cap interès.

U. C. M. — Va. No descuideu, però, la gramàtica.

M. P. — Heu de llegir molt; fer-ne uns centenars i... no sabem si en sortireu.

P. R. — Ho hauríem de fer tot de nou, i no val la pena.

R. G. — No pot anar; és massa defectuós.

S. M. — Anirà.

J. E. — Va.

AQUEST NUMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8

El nou partit centralista

— Amb aquesta bola nova, podem fer uns quants equilibris més.